

Deníček upírky

Temná noc. Jiskří. Ano, jiskří kruh vystavěný božskou silou. Tady se střetávají toky její moci. Přichází upír s vážnou tváří. V rudých zornicích má očekávání. Očekávání v to, co bude. Přivádí totiž magyni. Jeho ruka na jejím rameni je pevná, ale ani staletími prověřený Gavner si není jistý na takovémto místě. Je mu jako by jej jakási moc nad jeho chápání obnažila až do morku kostí. Zaměříme se ovšem na ženu, která vedle něj kráčí. Válečná magyně ze Stříbrných měst. Nepochybně. Jasně oranžové šaty nesoucí symboly ohně, ostře kontrastující s místem. Vlnité, tmavě hnědé vlasy skrývají většinu pocitů v očích a tváři.

Strach. Obavy. Očekávání. Než vstoupí do kruhu, váhá. Je to jen okamžik. Okamžik, kdy si v plné míře uvědomí, co se v posledním roce stalo. Ovšem už není cesty zpět, spálila za sebou již všechny mosty. Zbývá jediná cesta. Upír ji pobízí doprostřed kruhu. Jde. Věří.

Na tak pustém místě jsou ve společnosti božské moci už jen rytíř Gryfí říše, oddaný služebník Eleratha, draka Světla. Byl spoután a pohozen tak, aby měl na budoucí události, co nejlepší výhled. Násilím přinucen přihlížet jednomu z nejzáhadnějších rituálů nemrtvých.

Magyně stojí uprostřed kruhu. Nádech. Výdech. Na okraji kruhu se objevuje poslední účastník. Vrchní nekromant Arantir. Kdo by jej nepoznal? Honosná temná roba, magická hůl tepající ohromnou mocí a pavouk vytetovaný na vysokém hrdém čele. Otázkám ani zbytečností teď nepatří čas. Gavner couvá od kruhu a Arantir stojící naproti němu rozpřahuje ruce:

„Asho! Dračice Země! Vládkyně života a smrti! Stvořitelko všech Nemrtvých!“

Jeho hlas se majestátně nese po okolí. Zelenavé cáry energie pomalu krouží kolem Osahávají.

Hodnotí. A pak ji obklopí.

„Ve jménu rovnováhy zde před Tebou ze své vlastní vůle stojí čarodějka, jež se rozhodla věřit v Tebe. Ukonči její existenci, vezmi si její život a utrpení!“

Tělem ženy protéká Ashina vůle.

„Nechť se znovuzrodí jako jeden z tvých nejvěrnějších služebníků! Asha využívá vše!“

Už ji na nohou nedrží božská síla. Padá bezvládně k zemi.

Ticho, Gavner přeřezává pouta rytíři Gryfí říše.

„Utíkej.“

Všechno se zotřuje. Slyší tlukot srdce. Cítí strach. Nová síla ji proudí tělem. Pohyby jsou jednodušší. Zvednutí je rychlé. Rytíř prchá, příliš pomalu. Strhává jej k zemi. Děsivý Gavnerův smích zakrývá smrtelné chroptění člověka. Arantir mlčky přihlíží. Je dokonáno. Kazma opouští vypité tělo své oběti, ústa má celá od krve. Její život začal nanovo.

X

Skončila zima a válka začala nanovo. Gryfí říše vyhlásila křížovou výpravu proti pozůstatkům Hereshe. Zase to začalo. Znovu probuzený Irollan se postavil po boku lidí a mágů, všichni přesvědčeni, že pošlou nemrtvé a zrádné podzemí zpět k jejím bohům. Divoké kmeny budou hned v pořadí. Sněženky skropí krev. Zase.

X

Deníček upírky

Tomu válečnému mágovy jsem byla už chvíli na stopě. Sladká krev, jejíž specifický pach Stříbrných měst mi byl znám, mě vedl od místa poslední bitvy až k Johaře. Vesnice se od posledka celkem slušně rozrostla. Ale pořád to v porovnání s Nadin-zakirem byl pouze stanový tábor nevalné úrovně. Dávala

jsem si pozor ať se neprozradím, neboť se k mé „oběti“ připojil druhý mág. Černé roucho a výrazný pach krve jsem odněkud znala.

Byl to Faiz. Jak já jej nenáviděla. Ano. Mezi námi existovalo něco podobného lásce, ale minulost zůstane minulostí. Když ho před několika lety málem zabilo ohnivé kouzlo, sedávala jsem několik dní i nocí u jeho lůžka, doufajíc, že se probere. Jo. Nabil vědomí, ale nezbylo v něm už ani stopa po tom příjemném člověku, kterého každý znal.

Zradil naši lásku. Odkopnul mě jak použitou věc, pak si zahalil tvář a zmizel z dosahu. Od pomsty jej chránila jenom dálka. Jenže, když jsem ho tam teď spatřila, něco se ve mně znova probralo. Pocit, který měl zakázáno jakýkoliv kontakt s mou osobou.

„Faizi.“

Zašeptala jsem a udělala jsem krok vpřed.

„Kdo si?“ Byla otázka druhého mága. Řekla jsem jim to, a pak ... Upír pozná, když má změnit pole působení.

Tak tohle nechápu. Některé věci jsou opravdu mimo rámec mého myšlenkového záběru. Vždyť já ho nenávidím! On mi zlomil srdce! On mě odkopnul! A přesto, přesto jej nadále miluji.

Konflikt se neustále vyostřuje.

Včera, potyčka s Gryfí říší a Stříbrnými městy.

Nervydrásající řev Arantirových zjevení, chrčení zombií, zaklínadla nekromantů a lichů. Radost z krve gremlinů, i válečných mágů.

V první chvíli jsem ani nepoznala, že mě bojová vřava zahнала na svůj okraj. Úhyb. Sek. Klamný výpad. Smrtné chroptění. Otočka. Svůj útok jsem zastavila stejně rychle, jako začala, stál tam Faiz. Díval se na mě, já na něj. Kolem nás zuřila bitva. A potom

Je mi zatěžko to vysvětlovat. Nebyl jsem schopna vztáhnout ruku na jeho život.

Byla to zvláštní situace. Já nebyla schopna ublížit jemu, on mě a kolem nás se bojovalo. Mluvili jsme spolu. Nevím, jak dlouho, ale když z tama utíkal, bylo mi jasné, že se k nám chce přidat. Ještě to musím oznámit mistrovy, na jeho slova Arantir dá. Pokud mu do toho ovšem něco neřekne ten blbec Stanlex. Jo já vím deníčku. Nejlepší mistrův přítel a tak, ale přesto, nevíš jak se zbavit otravného licha?

Mistr dnes prohlásil něco o užitečnosti, což je fajn, mám vyhráno, jestli to projde ještě přes Arantira, budu mít zase Faize poblíž.

Do Nadin-zakiru dorazila karavana nekromantů v čele s doktorem Eusebiem Kasparem. Už od loňska věznili na Blatech Zoufalství arcilicha Sandra. Tahali z něj různé informace a znalosti. Teď jim uprchnul. Mám pocit, že většina těch vždycky klidných nekromantů má velký strach. Asi si zjistím podrobněji, kdo je Sandro. Tuším, ale nejsem si úplně jistá.

Tak se mi povedlo urazit Shak-karukata. Pche. Stejně by neměl šanci, kdyby došlo na střet, i když Což nebyla jediná věc, která se dneska stala, zajali jsem královnu Isabelu.

Kulhaly kolem ní zástupy zombií, chřestili kostlivci, ale ona na sobě nenechal znát ani trochu strachu. Hrdost. Nezlomnost a opovržení se jí odráželo v očích, když jsem k ní přicházela s úmyslem si kousnout.

Kdo by přece nechtěl vědět, jak chutná „svatá“ královna Gryfí říše? A pak jsem dostala holí po zádech. Stanlex je pitomec a říkej si co chceš deníčku na jeho obhajobu.

Lich, jako lich. Všichni by se měli rozdělit na jednotlivé kostičky a obrátit v prach.

A máme mír. My! My máme mír s Gryfí říší?!

Asho? Proč? Proč nemůžu prolévat krev lidí, bez toho, aniž bych pak za to nesla následky z vlastní strany?

Jestli to takhle půjde dál, tak brzo něco udělám, někomu. Z nudy.

Ironií je, že jsem věděla, co se stane. Zнала jsem následky a přesto ...

Mistr mě zmlátil, jak nehodného psa. Asi mi i pár kostí zlomil, nevím, měla jsem problém se v tu chvíli dopočítat žeber. Možná jej naštvaly dveře, které ho praštily do obličeje, možná můj samolibý, nekontrolovatelný smích, nebo má taky napružené nervy z toho paktu o neútočení. Ten jeho pohled byl strašlivý, asi na něj už nikdy nezapomenu.

X

Kráčela rychle upříím palácem. Posledních pár hodin se profilovalo krajně podezřele. Možná, že za okamžik nebude něco tak, jak má. Šum látky. Šepot tisíce zotročených duší. Zatřásla hlavou, měla jiné věci na práci. A pak se to ozvalo. Třeskot zbraní. Nadávky. Náraz. Dala se do běhu. Tady panovala jakási dohoda o neútočení, zajímalo ji, kdo to porušil. Počítala s mnohým, ale ne s tímhle.

„Šel už někdo pro Arantira?“ Zeptala se jediného dalšího přihlížejícího.

„Myslím, že ano.“ Odvětil, i na nesmrtelného poměrně staře vyhlížející aristokrat.

Pozorovala tři upíry, kteří se snažili přežít v potyčce se Zjevením a jeho kosou. Kazma by ještě donedávna drze poznamenala, že dostávají pěkný klepec. Teď tam jenom stála a přihlížela, než tělo jednoho z upíru dopadlo bezvládně na zem s hladce oddělenou hlavou od těla. Někdo musel zaujmout jeho místo, ona přesně věděla, kdo.

X

Deníček

Už chápu, proč jsou Zjevení tak nebezpečná. Ještě teď si lížu rány. Opravdu jediné štěstí, že Arantir dorazil tak rychle. Upřímně, ani se tomu šílenci s kosou nedivím, proč udělal, co udělal. Moje teorie zní, že se stejně jako já nudil a hledal rovnocenné soupeře, alespoň trochu.

Pohádala jsem se dnes s několika upíry a nekromanty. Mé slovo proti jejich. Tvrdili, že bohyně Asha je pavouk, jenže já jsem ji viděla. Ona je drak! Dračice černá jako večerní obloha, jejíž křídla jsou posetá hvězdami. Jak jde o víru, dokážou se ti ... shodnout ve většině bodech. Naše hádka přilákala i Arantira, nejdřív tam jen tak stál a pozoroval. Ruku do ohně bych za to dala, že se dobře bavil. Nakonec to ukončil dříve, než došlo k moji úhoně. Ptala jsem se jej, proč? Proč jenom on ví, že Asha je drak? Prý ať si to důkladně nechám rozležet, že jsem zmatená a nejistá v novém životě. Mám pocit, že si ze mě dělá srandu. Nic proti Vrchnímu nekromantovy, ale přece jenom.

Asi už je načase s tím deníkem přestat. Někde jej zapomenu a někdo mě pak za to určitě nadobro zabije, až ho najde.

Mám strach. Čím víc můj mistr stoupá v očích Arantira, tím víc se nemrtvé pohledy stáčíjí mým směrem. Některé věci si prostě člo ... sem si představovala trochu jinak, pokud jsem si tedy vůbec něco představovala. Bylo to moc rychlé, ale pokud neudělám v nejbližší době nějakou hloupost, tak budu mít určitě čas celou věc zvážít z několika úhlů pohledu. Taky bych se možná mohla začít zajímat o nějaký vědní obor, nemůžu přece celou věčnost válčit, nebo

X

Upírka se nečekaně vrhla k oknu. Po hlavní ulici směr nekromantův palác defilovala armáda kostlivců vedoucí vězně. Tenhle fakt sám o sobě ji ale nezvedl ze židle. Všichni věděli, že pokud se jedná o výjezd na mágské državy je Naadir vždy ochotný opustit svou mučírnu a postavit se do čela jakkoliv velkého vojska. Zajatce pak odevzdal Arantirovy, až na ty, co se „ztratili“ při převozu.

Upírce u okna by se zastavilo srdce, kdyby to neudělalo už před rokem, takhle se ji jen část neživota zhroutila jako špatně poskládaná věž z karet.

Mezi strhanými pajdajícími gremliny, zraněnými lidmi a mágy, kráčel jeden, který i z dálky vypadal, jako by se jej celá věc vůbec netýkala. Toho Naadir nedá z drápů. Muž v černém bez výrazných zdobných prvků.

Odvrátila se od okna, byla jen jediná možnost.

Když se vezla po zábradlí do spodního patra upířího paláce, proklínala ty báhorky o přeměně na netopýra, zrovna teď by se ji hodilo, kdyby to byla pravda.

X

Deníček

Přiznávám. Neměla jsem tak zpanikařit. Z upířího pohledu jsem se zachovala nedůstojně a dětinsky. Až přijede mistr z výpravy zpátky, dostanu kázání, pravděpodobně bičem, ale za to stálo.

Jediné mé štěstí bylo, že jsem Arantira potkala v chodbě, alespoň jsem nemusela žádat o slyšení. Takhle jsem se jenom poslední dva metry svezla po koleni, a pak jsem začala ze sebe všechno bez vyzvání sypat.

Čemu se věnoval Faiz ve Stříbrných městech, o co mě prosil, co jsem mu slíbila a dokonce co mezi námi bylo. Dala jsem Arantirovy další informaci, aby mě mohl ovládat. Nastavila jsem krk za někoho, kdo už mě jednou zradil. Ani smrt nepomohla moji naivitě a bezmyšlenkovitému chování, něco asi potřebuje čas. Snad ho mám dost. Každopádně, ať mojí m výstupem, či ne, Vrchní nekromant přijal Faize pod svá ochranná křídla. Že by přicházely lepší časy?

Nebo taky ne. Mistr přijel o pár dní dřív, než byl nahlášen a našel mě ve svoji osobní knihovně. Mám pocit, že jsem se vrátila tak dvacet let dozadu. Minimálně. To mě taky bili bez udání důvodu a bez možnosti se bránit, teda jako bránit jsem se mohla, ale k ničemu mi to stejně nemohlo být.

Rozhodla jsem se vypadnout z nekropole s nejbližším konvojem, raděj se tu teď nějakou dobu neukáži.

Mágově začali poměrně tvrdě tlačit na Podzemáky. Ti volali o pomoc a volali hodně hlasitě a zoufale. Faiz pendloval mezi Joharou a Nadin-zakirem. Mnoho jeho spolubojovníkům to bylo divné, ale zatím proti němu nepodnikli žádná opatření, což je dobře.

Stříbrná města a Gryfí říše si v celé síle vyrazili na Ristyrris. Poslední baštu Podzemáků na Ashanu. Jsem málem zapomněla. Nějací nemrtví vyběhli Ygg-chal. Mnoho upírů a nekromantů tvrdí, že ať už to udělal kdokoliv, chtějí mu potrást rukou. Upřímně deníčku, mám taky svou teorii, ale s tou by si nikdo rukou potrást nechtěl.

Arantir bude asi zuřit. Při západu slunce napochodovala armáda pod Naadirovým vedením k Ristyrrisu. Moc z něho nezbylo. Skoro všichni bojeschopní od Měst a Gryfů rozbílili pod hradbami ležení, impozantní, jistě. Naadir se dal do vyjednávání, byla jich přesila.

Opravdu zážitek. Přiznal, že by velmi rád prolil něčí krev, ale že si moc dobře uvědomuje, že Arantir s Isabelou uzavřeli mír, který končí až za týden a kdo je on, aby porušil rozkaz svého pána.

Nakonec dohodli následující. Nemrtvý zařídí vyklizení Ristyrrisu a Koalice nás nechá odejít i s přeživšími Podzemáky. Souhlasily obě strany bez zbytečných ústupků. Opomíjíme-li zvýšené hlasy inkvizitorů a nesouhlasný šepot duchů. Situace vypadala opravdu dobře, než jsme to přednesli Lethosovy. Ta krysa. Nevím, co si o sobě v tu chvíli myslel, ale vyzval Naadira, ať mu pomůže v předem prohraném boji, nebo ať táhne odkud přišel.

„Běžte tam a podívejte se na ně.“ Zněl Arantirův rozkaz.

Tak jsme přišli, podívali se na ně a zase jsme šly. Chcípnu zbytečně, kvůli blbosti svého velitele. Prý lord Lethos! Jasně deníčku, jediné lord Blbec.

Je to už asi dva týdny. Podle posledních zpráv se přeživší Podzemci uchýlili pod Nadin-zakir. I Lethos. Proč přežil?

X

Kazma se do nekropole nevracela již delší dobu z poměrně zjištěných důvodů. Šlo o půjčenou knihu, korunní klenot sbírky mistra Gavnera. Kdyby se jej alespoň zeptala, nezeptala.

Byla spoluvelitelem jedné z pohraničních hlídek. Po hádce s jedinou myslící bytostí v jednotce, lidsky vyhlížejícím nekromantem, si velení raději rozdělili.

Pro mágy byla ona upírka zrádce, a tak s ní chtěli i naložit. Na pomoc jim ochotně přispěchali inkvizitoři Gryfí říše. Masakr. Jiný název použít nejde.

Bylo načase vyklidit pole.

Nahnali ji k okraji hlubokého srázu. O minimálně dvě stě metrů níž pádila dravá řeka. Mnoho tváří poznávala. Maahir pomáhal v procházení zkouškami. S Aeorinem obráželi hospody na nejednom území. Faiz, který musel předstírat, že je stále se Stříbrnými městy. Inkvizitor Olórin, né tak dávno mentální podpora při diplomatických jednání. Teď měli všichni v očích zapsanou vraždu. Prorazit skrz ně nemohla, na to neměla sílu. Zbyla jen jediná cesta.

Přemýšlela, co má všechno u sebe. Dvě knihy, deník a mistrův klenot. Deník byl nasosáný magií už z doby, kdy byla ještě mágem. Dříve, či později si ji najde jako věrný pes, ale objemná černá kniha se rozmočí.

Její Bohyně nebude moc nadšená, že si její děti berou život sami, ale snad to pochopí.

„Asho! Má paní! Ochraňuj mě!“ Vykřikla a vrhla se do pěního živlu.

X

Deníček

Nové tělo se mi již skoro přizpůsobilo. Bylo to opravdu zvláštní. Proud mě hnal na ostré kameny, lámal, dusil, a pak jsem mluvila s Ní. Neodkážu to popsat. Nedokážu.

Tebe mám zpátky deničku. Mistr už skoro přestal zuřit. Skoro. Tentokrát to stálo opravdu za to. Zbil mě natřikrát. Poprvé kvůli spáchání sebevraždy. Podruhé, že jsem dopustila smrt nekromanta a zničení celého oddílu a potřetí za utopenou knihu, která byla dědictvím jeho rodiny. Mě to taky štve, nestihla jsem ji dočíst.

Bylo mi řečeno, že Faiz donesl to, co ze mě našel do Nadin-zakiru. Chtěla jsem mu poděkovat za záchranu mých věcí, ale Arantir z něj udělal zjevení. Nehmotná bytost v plášti s kápí a obrovskou kosou. A ani se nezeptal. Takže pokud mi přestane vadit absence jeho jiskřivých očí. Šeptavá ozvěna místo jasného hlasu, snad takhle nezůstane dlouho.

Nikdo mě nepřipravila na to, že se dá umírat tak často. Poslední zápis starší než dva měsíce, co jsem vlastně dělala?

Arantir vypracoval plán, jak opět polapit Sandra. Mluvím tady o rituálu, který si vybral vysokou fyzickou daň. Většina zúčastněných nikdy nezapomene, ani já. Nekromanti, lichové, i upíři. Z nás všech to kouzlo vysálo moc. Slabí, tak slabí. Mávla bych nad tím rukou, kdyby

Zkusím ti popsat událost, jak se stala.

Zaklínání probíhalo na zvláštním místě daleko od nekropole. Hlídnání našimi jednotkami jsme se necítili nijak ohroženi. Bláznovství. Nevím jak, ale během toho se v okolí vynořovaly armády všech mocností, co se nacházely poblíž. Okrajově bylo slyšet vytí gnollů od Kmenů, žehnání Elerathových kněží a mnoho dalšího. Prý Igor vyjednal dočasné příměří.

Všichni chceme spoutat arcilicha Sandra, zabít se můžeme až potom.

Pak to šlo zraz naraz. Nejdřív se zhmotnil Sandro, který si za svůj cíl vybral Kaspara dříve, než mohl kdokoli zareagovat, potom po nás skočila Koalice. Mrcha.

V nastalém zmatku platilo jenom pár věcí. Eskortovat Arantira spolu s umírajícím Kasparem a oslabenými lichy do Nadin-zakiru. A kdo eskortuje upíry? Luky válečníků Irollanu. Teda alespoň mě. Nakonec je ale všechno dobrý. Kaspar v pořádku. Arantir taky. Takže všechno při starém. Jen já se cítím o další smrt zkušenější. Možná bych tě měla deníčku přestat tahat na bojiště. Možná.

Zima začíná přicházet a dochází k lámání chleba, teda spíš Sandra. Po velmi dlouhé době, možná dokonce poprvé, spojí Ashini nekromanti a Elerathovy inkvizitoři své síly. Já u toho nebudu, ani mistr, prý musí zůstat a velet případné obraně města, kdyby někdo zaútočil. Nahlas tvrdí něco o poctě, ale zuří. Chtěl by být u Sandrova konce, není jediný.

Mistře omlouvám se. Zklamala jsem. Jsem nic. Budižkničemu, které otravuje váš život. Ignorace tohoto faktu byla mou jedinou zbraní. Touha nenechat si od nikoho nařizovat silnější, než zdravý rozum. Vystoupit proti vám, chyba, vím. Chtěla jsem víc, než na co mám. Bez vás nejsem nic mistře. Když jste mi před zraky ostatních srazil hlavu a takto mě zhanobil, pochopila jsem. Patřím vám, jen vy rozhodujete o tom, co smím a co ne.

Mám pocit, že jsem dohrála. Cítím jen zoufalství, něco ve mně začalo umírat. Musím se konečně rozhodnout. Musím si zvyknout. Nemůžu!

X

Není už tak důležité, co upířího mistra Gavnera rozlítilo, pravdou zůstává, že když volal po definitivním zabití své žákyně, jediný dostatečně silný k tomuto činu v okolí byl Kaspar, ale ten odmítl. Jeho rozhodnutí způsobilo další existenci mladé upírky. Ať už to byl soucit, co jej vedlo, či hrdé se označování za doktora, kdo ví, má nad ní ale teď také moc. Stejně jako Gavner a Arantir.

X

Deníček

Ještě chvíli. Všichni se až do jara zazimují. Jen Nadin-zakir bude i nadále imunní vůči všem vlivům okolní přírody. Černé věže tyčící se ze sněhových závějí. Naprosto netečné k dění pod sebou. Mezi Draky se změnilo pár věcí. Poslední výkřik Vládkyně stínů Malassy za své mrtvé uctívače zarezonoval Ashanem. V odpověď ji přišel hlas její sestry Shalassy, která se po dlouhé době probrala, nebo alespoň to tvrdí lichové. Mnoho starých věcí zase končí, nové začínají. Koloběh života a smrti neoblomně pokračuje.

Paní Asha vše sleduje a mě čeká poslední střet, než letos, stejně jako loni, napadne sních.

X

Mnoho jich se snažilo vzpomenout si. Vzpomenout si, co se vlastně ten den, kdy se velké armády na Narkeshi srazily, stalo. Zrada. Hanba. Bolest.

Kmeny vyjádřili svou nechuť nad Gryfí říší a po jejím rozeznání odstoupili z boje. Závěr náročného dne byl pak už pouze v rukou mágů Stříbrných měst a Nemrtvých. Tak blízko a přitom tak rozdílné frakce.

Nikdo nechtěl vyhrát a nikdo nechtěl prohrát. Oblíbili si své nepřátele? Nebo je už válka začala tak strašlivě nudit? Nevím.

Isabela byla obviněna za zradu své víry. Godrik zemřel v poslední bitvě. Freya se utrhla ze řetězu. Irollanský Hvozd zatím existuje. Temní elfové i jejich bohyně patří minulosti. Mladá upírka obrala Stříbrná města o jednoho z jejich hrdinů, Faize. Arantir spřádá na svém kostěném trůně další plány, musí nějak nahradit Naadira, jehož poslal navěky k Ashy. A mocná šamanka Zaiden, cosi větrí.

Přichází změna. Až ztaje sníh, bude se zase válčit. Bude se krvácet. Každý bude bojovat o to, co má a bude chtít mnohem víc.